

Hajdúk Dániel

Hogyan a lét?

Vajon van-e az útnak közepe?
S nem pedig csak két, ellentétes széle?
Hisz nekem mindkét oldalt van kincsem,
Bár tudom, az egyik a másikkal köszönő viszonyban sincsen

Mert bár az erkölcsös életnél szebb tulajdon sincsen
És akiben egyedül bízhatok, az az egy igaz Isten,
Mégvallom én őszintén azt is,
Hogy rossznak lenni nagy ritkán ugyancsak jól esik.

De vajon rossz az, ki jól érzi magát?
S egy pillanatig elfelejti minden bűját, baját?
Kinek árthat a mosoly, vagy netán a jókedv?
Biz' sokakra ráférne egy-két hordónyi est.

Akárhogy is nézem, test, lélek nélkül nem jár
Szintúgy a lélek, világi test híján.
Hisz szó nélkül nincs csend és csend nélkül nincs szó
Úgy kell a jónak a rossz, s rossznak a jó.

Így hát az ember-élet örök vívódások sora
Hol a mise, hol a kocsmá bora
Senki sem mondta, hogy az élet könnyű
De azt sem beszélték, hogy ezen hajózni szörnyű

De itt van a folyó mértékes közepe,
Mi zátonyra nem visz, csak egyedül előre.
S ha néha a víz vadabban zubog
Szedd össze magad, s légy úrrá azon
S hidd el, munkádnak meglesz gyümölcse
Mert több munkával többet jutsz előbbre,
És lehet a vihar bármily nagy
Isten ha kéred megsegít, benne vakon bízhatasz.

Élj szabadon és önfeledten
S mindeközben szolgaként az erkölcsökben
Soha ne feledd, hogy porból s porrá
De azt sem, hogy emberré lettél nem pedig rabbá.

Hiszem, hogy létezik a tökéletes élet
Mikor a teljes a kör minek sugara mértéklet
Hiszem, hogy még mindig létezik az örök paradicsom
Hiszem, hogy igaz hitemmel oda el is juthatom
S ott nem lesz majd a boldogságnak határa
S nem lesz hiány, míg „Istennek hála”.